

ESIPUHE
KIRJASEN „W. LIEBKNECHT. EI MITÄÄN
KOMPROMISSEJA, EI MITÄÄN VAALISOPIMUKSIA!“
VENÄJÄNNÖKSEEN

Liebknechtin kirjanen, jota nyt käännöksenä tarjotaan venäläiselle lukijalle, on erikoisen mielenkiintoinen tällä haavaa, toisen Duuman vaalien aattona, jolloin kysymys vaalisopimuksista kiinnostaa suuresti sekä työväenpuoluetta että liberaalisia porvaristopiirejä.

Emme ryhdy puhumaan tässä Liebknechtin kirjasen yleisestä merkityksestä. Lukija tutustukoon Saksan sosialidemokratian historiaa käsittelevään Fr. Mehringin teokseen sekä useihin muihin saksalaisten tovereidemme teoksiin saadaksean selvän käsityksen tuosta merkityksestä ja ymmärtääkseen oikein kirjasen eräät kohdat, jotka voidaan tulkita väärin, jos ne otetaan irrallisina siitä tilanteesta, missä ja miten ne oli sanottu.

Tässä meidän on tärkeätä panna merkille Liebknechtin ajattelutavat. Tärkeätä on osoittaa, miten hän *suhtautui* sopimuksia koskevaan kysymykseen, auttaaksemme venäläistä lukijaa löytämään itsenäisesti ratkaisun meitä kiinnostavaan kysymykseen, joka koskee kadettien kanssa tehtäviä blokkeja.

Liebknecht ei laisinkaan kiellä sitä, että sopimukset porvarillisten oppositiopuolueiden kanssa ovat „hyödyllisiä” — niin „parlamenttimandaattien” kannalta kuin siltäkin kannalta, että saadaan „liittolainen” (muka liittolainen) yhteistä vihollista, taantumusta, vastaan. Mutta juuri siinä tulee ilmi Saksan sosialistiveteraanin todellakin poliittinen äly ja koettu sosialidemokraattisuus, että hän *ei rajoitu* näihin näkökohtiin. Hän analysoi, eikö „liittolainen” ole salainen vihollinen, jota on erittäin vaarallista päästää omiin riveihin? taisteleeko tämä liittolainen todella yhteistä

vihollista vastaan ja miten se taistelee? eikö siihen hyötyyn, mikä sopimuksista koituu parlamenttimandaattien lukumäärän lisäämisen kannalta, liity proletaarisen puolueen pitempiä aikaisten ja syvällisempien tehtävien vahingoittaminen?

Ottakaamme vaikkapa nämä kolme juuri mainitsemaani kysymystä ja tarkastelkaamme, *käsittääkö* niiden merkityksen esim. sellainen Venäjän sosialidemokraattien ja kadettien sopimusten puolustaja kuin Plehanov. Huomaamme Plehanovin asettavan kysymyksen sopimuksista uskomattoman suppeasti. Kadetit tahtovat taistella taantumusta vastaan, siis... sopimuksia kadettien kanssa! Sitä pitemmälle Plehanov ei mene, kysymyksen syvällisempi erittely tuntuu hänestä doktrinäärisyydeltä. Eipä ihme, jos sosialidemokraatti, joka siinä määrin on unohtanut sosialidemokraattisen politiikan vaatimukset, on joutunut sellaisten sosialidemokratian luopioiden kuin herrojen Prokopovitshien ja „Tovarishtshin” muiden lehtimiesten naapuriksi ja työ-kumppaniksi. Eipä ihme, jos tuollaisen sosialidemokraatin periaatteelliset aateveljetkin, menshevikit, joko ovat noloina vaiti rohkenematta sanoa kuuluvasti sitä, mitä he Plehanovista ajattelevat, ja sanoutuen hänestä irti työläisten kokouksissa tahi suorastaan nauravat hänelle, kuten bundilaiset „Volkszeitungissa” * ja „Nasha Tribunassa” ¹¹⁵.

Liebnecht opettaa meille, että sosialidemokraatin on osattava löytää jokaisen porvarillisen liittolaisensa vaaralliset puolet ja olla salaamatta niitä. Mutta meillä menshevikit kirkuvat, että pitää taistella mustasotniaalaisvaaraa eikä kadetteja vastaan! Miten hyödyllistä sellaisen väen olisikaan syventyä miettimään Liebnechtin sanoja: „Poliisipoliitikkojen typerä ja julma väkivalta, kumousta propagoivia puolueita vastaan annetun sosialistivastaisen lain — drakonisen lain — hyökkäykset voivat herättää meissä halveksivan surkuttelun tunteen, mutta vihollista, joka ojentaa meille kätensä vaalisopimuksen solmimiseksi ja hivuttautuu joukkoomme muka ystävänä ja veljenä,— sellaista ja vain sellaista vihollista *meidän on kavahtettava*”.

Näettekös: Liebnechtikin ottaa huomioon poliisien väkivallanteot ja mustasotniaalaiset lait. Ja silti hän sanoo

* — „Kansanlehti”. *Toim.*

rohkeasti työläisille: ei pidä kavahtaa tätä vihollista, vaan vaalisopimusta valeystävän kanssa. Miksi Liebknecht ajatteli näin? Siksi, että hän aina katsoi taistelijain voiman olevan todellista voimaa vain silloin, kun se on *tietoisten* työläisjoukkojen voimaa. Ja joukkojen tietoisuutta eivät turmele väkivalta eivätkä drakoniset lait, vaan työläisten *valeyvät*, liberaaliset porvarit, jotka *vieroittavat* joukkoja todellisesta taistelusta puhumalla sisällyksettömiä fraaseja taistelusta. Menshevikkimme ja Plehanov eivät ymmärrä, että taistelu kadetteja vastaan on taistelua työväenjoukkojen tietoisuuden vapauttamiseksi sellaisista valheellisista kadettalaisista ajatuksista ja ennakkoluuloista, että kansan vapaus on yhdistettävissä vanhan vallan kanssa.

Sitä, että valeystävät ovat vaarallisempia kuin suoranaiset viholliset, Liebknecht korosti niin jyrkästi, että sanoi: „uuden sosialistivastaisen lain voimaansattaminen olisi pienempi paha kuin vaalisopimuksista aiheutuva luokkavastakohtaisuuden ja puolueiden välisten rajojen hämääminen”.

Kääntäkää tämä Liebknechtin lause Venäjän vuoden 1906 lopun politiikan kielelle: „mustasotnialainen Duuma olisi pienempi paha kuin kadettien kanssa tehtävistä vaalisopimuksista aiheutuva luokkavastakohtaisuuden ja puolueiden välisten rajojen hämääminen”. Minkä villin metelin nostaisivatkaan Liebknechtiä vastaan tuon sanonnan vuoksi „Tovarishtshin” ja muiden samanlaisten lehtien kirjoittelijat, jotka ovat paenneet sosialismin puolelta liberaalien puolelle! Miten usein olemmekaan saaneet nähdä työläisten kokouksissa ja menshevististen julkaisujen palstoilla „tuomittavan” moisista ajatuksista bolshevikkeja samalla tavalla, kuin Liebknechtiä (tarjolla olevan kirjasein 54. sivu). Mutta bolshevikit säikkyvät tuota meteliä ja tuomitsemista yhtä vähän kuin Liebknecht niitä säikkyi. Vain huonot sosialidemokraatit voivat puhua ylimielisesti siitä vahingosta, jota työläisjoukoille aiheuttavat kansan vapauden liberaaliset petturit lyöttäytyessään niiden pariin vaalisopimusten välityksellä.

Sivumennen tuosta liberalismin petturuudesta. Meikäläiset opportunistit, Plehanov muiden muassa, kirkuvat; nykyäänkin meillä on tahditonta puhua liberalismin petturuudesta. Plehanov on kirjoittanut jopa kokonaisen

kirjasenkin opettaakseen tahdittomia sosialistityöläisiä käyttäytymään kohteliaasti kadetteja kohtaan. Missä määrin epäoriginelleja ovat Plehanovin ajatukset, missä määrin kuluja ovat Plehanovin fraasit jo saksalaisten liberaaliporvarien käyttäminä, sen osoittaa selvimmin Liebknechtin kirjanen. Osoittautuu, että Plehanov „on käyttänyt valttina” vallankumouksellisia sosialidemokraatteja vastaan *sitä samaa* lastensatua sudesta ja paimenesta, millä saksalaiset opportunistit yrittivät säikäyttää Liebknehtiäkin: te, nähkääs, totutate jokaisen siinä määrin huutoihinne: „sus! susi!”, että kun susi todella tulee, niin kukaan ei usko teitä. Nykyisen Plehanovin lukuisille saksalaisille aateveljille Liebknecht vastasi osuvasti: „varovaiset ihmiset suojelevat puolueen etuja joka tapauksessa yhtä hyvin kuin irvihampaat”.

Otamme toisen merkillepanemamme kysymyksen: taisteleeko liberaalinen porvaristomme, s.o. kadetit, todella mustasotniaalaisvaaraa vastaan ja miten se taistelee? Tätä kysymystä Plehanov ei osaa asettaa eikä myöskään ratkaista sitä erittelemällä tarkasti kadettien politiikkaa vallankumouksellisella Venäjällä. Plehanov, vastoin marxilaisuuden aapistotuuksia, johtaa porvarillisen vallankumouksen „yleiskäsitteestä” Venäjän sosialidemokraattien konkreettisen suhteen kadetteihin, sen sijaan, että johtaisi Venäjän porvarillisen vallankumouksen reaalisten erikoisuuksien tutkimisesta yleiskäsitteen porvariston, proletariaatin ja talonpoikaiston keskinäisuuhteista nykyajan Venäjällä.

Liebknecht opettaa meitä ajattelemaan toisin. Kun hänelle puhuttiin liberaalisen porvariston taistelusta taantumusta vastaan, hän vastasi siihen analysoimalla, *miten* liberaalinen porvaristo taisteli. Ja hän osoitti — sekä tarjolla olevassa kirjasessa että monissa muissa artikkeleissa —, että saksalaiset liberaalit (aivan niinkuin kadettimme) „pettävät vapauden”, että he lähenevät „junkkereita (tilanherroja) ja papistoa”, että he eivät kyenneet olemaan vallankumouksellisia vallankumouskaudella.

„Siitä hetkestä lähtien”, sanoo Liebknecht, „kun proletariaatti alkaa esiintyä porvaristosta eristäytyneenä ja etujensa kannalta sille vihamielisenä luokkana, *porvaristo lakkaa olemasta demokraattinen*”.

Mutta meikäläiset opportunistit, ikään kuin totuutta pilkaten, nimittävät kadetteja (vieläpä sosialidemokraattisten

puoluekonferenssien päätöslauselmissakin) kunnioittavasti demokraateiksi, vaikka kadetit ohjelmassaan kieltävät demokratismin, tunnustavat ylähuoneen j.n.e. ja vaikka he ovat ehdottaneet Valtakunnanduumassa drakonisia lakeja kokouksia vastaan ja taistelleet sitä vastaan, että paikalliset maakomiteat muodostettaisiin esivallan luvatta yleisen, välittömän ja yhtäläisen äänioikeuden perusteella salaisella äänestyksellä!

Liebknecht oli aivan oikeassa tuomitessaan vallankumous-sanan käyttämisen pelkästään fraasina. Kun hän puhui vallankumouksesta, niin hän todella uskoi siihen,— hän todella eritteli kaikki kysymykset ja kaikki taktilliset askeleet koko vallankumouksen perusetujen kannalta eikä vain hetken etujen kannalta. Liebknecht, samoin kuin Venäjänkin vallankumoukselliset sosialidemokraatit, joutui kokemaan raskaita aikoja siirryttäessä välittömästi vallankumouksellisesta taistelusta viheliäiseen, iljettävään, halpamaiseen mustasotnialaiseen perustuslakiin. Liebknecht osasi mukautua näihin raskaisiin siirtymisaikoihin, osasi toimia proletariaatin hyväksi kaikissa, huonoimmissakin oloissa. Mutta tällöin, siirtyessään halpamaista perustuslakia vastaan käydystä taistelusta toimimaan tämän perustuslain oloissa, hän ei ollut vahingoniloinen eikä nauraa hihittänyt niille, jotka olivat tehneet *kaikkensa* estääkseen moisen „perustuslain” *ilmaantumisen* maailmaan. Liebknechtistä „varovaisuus” ei ollut sitä, että kiirehditään potkaisemaan heikkenevää (vaikkapa tilapäisesti heikkenevää) vallankumousta, jotta sitten voitaisiin nopeammin mukautua tynkäperustuslakiin. Ei, vanhasta vallankumousveteraanista proletaarisen johtajan „varovaisuutta” oli se, että hän siirtyy kaikkia heikkotahtoisia ja pelkurimaisia porvareita myöhemmin „mukautumaan” niihin oloihin, mitkä syntyvät vallankumouksen väliaikaisten tappioiden seurauksena. „Käytännöllinen politiikka”, sanoo Liebknecht, „on pakoittanut meidät mukautumaan sen yhteiskunnan laitoksiin, jossa me elämme; mutta jokainen uusi askel nykyiseen yhteiskuntajärjestelmään mukautumisen tiellä on ollut meille työläs ja se on otettu *vain suurta varovaisuutta noudattaen*. Tämä on aiheuttanut paljonkin pilkantekoa eri tahoilla. *Mutta se, ken pelkää astua tälle kaltevalle pinnalle, on joka tapauksessa luotettavampi toveri kuin se, joka naureskelee varovaisuudellemme*”.

Painakaa mieleenne nämä kultaiset sanat, te Witten Duumaa boikotoineet työläistoverit. Muistelkaa useammin näitä sanoja silloin, kun surkeat pedantit alkavat nauraa teille Duuman boikotin vuoksi, unohtaen sen, että Bulyginin Duuman boikotin lipun alla syntyi ensimmäinen (ja tähän mennessä ainoa, mutta uskomme, ettei viimeinen) kansan liike *moisia* laitoksia vastaan. Ylpeilkööt petturikadetit sillä, että he ennen muita suostuivat vapaaehtoisesti ryömimään mahallaan vastavallankumouksen lakien edessä. Tietoinen proletariaatti on ylpeilevä sillä, että se pysyi muita kauemmin lujana lippunsa korkealle kohottaen ja kävi avoimeen taisteluun,— se on ylpeilevä sillä, että se kaatui vasta raskaiden iskujen alla taistelussa, että se yritti muita kauemmin ja kutsui kansaa nousemaan vielä kerran, hyökkäämään massana eteenpäin ja kuristamaan vihollisen.

* * *

Siirtykäämme lopuksi kolmanteen ja viimeiseen merkillepanemaamme kysymykseen. Eivätkö vaalisopimukset vahingoita sitä, mikä on meille erittäin kallista: sosialidemokratismiin „periaatteiden puhtautta”? Siinäpä se! Venäjän poliittinen todellisuus on jo vastannut tähän kysymykseen — vastannut tosiasioilla, jotka saavat tietoiset työläiset punastumaan häpeästä.

Menshevikit ovat vakuutelleet päätöslauselmissaan, vanoneet ja luvanneet pyhästi kokouksissa, että he tekevät vain teknillisiä sopimuksia, että he jatkavat aatteellista taistelua kadetteja vastaan, että he eivät millään, eivät millään peräänny edes hiuskarvan vertaa sosialidemokraattisesta kannastaan, aito proletaarisista tunnuksistaan.

Entä miten on käynyt? Plehanov eikä kukaan muu lähti kadettilehtien eteiseen tarjotakseen kansalle „keskitien” tunnusta, joka ei ole kadettilainen eikä sosialidemokraattinen, vaan kaikille mieluinen, ja joka ei loukkaa ketään: „täysivaltainen Duma”. Mitäpä siitä, vaikka tuolla tunnuksella suorastaan petetään kansaa, sokaistaan sen silmiä, kunhan vain saadaan aikaan sopimus liberaalisten tilanherrain kanssa! Mutta kadetit häätivät Plehanovin halveksuen pois, sosialidemokraatit ovat kääntäneet hänelle selkensä, toiset hämillään, toiset suuttuneina. Hän on jäänyt nyt yksin ja purkaa kiukkuaan haukkumalla bolshevikkeja

„blanquilaisuudesta”, „Tovarishtshin” sanomalehtimiehiä „julkeudesta”, menshevikkejä epädiplomaattisuudesta — haukkumalla kaikkia paitsi itseään! Plehanov parka, miten armottomasti häneen nähden ovat osoittautuneet oikeiksi Liebknechtin suorat ja selvät, ylväät ja jyrkät sanat sopimusten periaatteellisesta vahingollisuudesta!

„Toveri” Vasiljev (joka myös on vilkaissut sveitsiläisestä kyökistä vallankumousta) kehotti „Tovarishtsh” lehdessä (joulukuun 17 pnä), vedoten välittömästi Plehanoviin, laskemaan ilman muuta hajalle sosialidemokraattisen puolueen ja yhdistymään väliaikaisesti — vain väliaikaisesti! — liberaalien kanssa. Niin, Liebknecht ei suotta sanonut, että tuskinpa heidänkään puolueessa kukaan halusi poikettavan „puolueen periaatteista”. Kysymys ei ole haluamisesta, vaan siitä, mihin *asiainkulku* johtaa puolueen harha-askeleen vuoksi. Plehanovinkin halut olivat mitä parhaimpia: mustasotniaisvaaran vastustaminen sulassa sovussa ja ystävyydessä kadettien kanssa, — mutta tulokseksi saatiin vain häpeää ja skandaali sosialidemokratialle.

Työläistoverit, lukekaa hyvin tarkkaavaisesti Wilhelm Liebknechtin kirjanen ja tarkastakaa ankarammin niitä, jotka neuvovat teitä tekemään proletariaatille ja vapausasialle turmiollisia sopimuksia kadettien kanssa!

Joulukuu v. 1906

N. Lenin

*Julkaistu v. 1907
kirjasessa: W. Liebknecht,
„Ei mitään kompromisseja,
ei mitään vaalisopimuksia!”
„Novaja Duman” julk.*

*Julkaistaan kirjasen
tekstin mukaan*